

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.698 van 23 december 2014
in de zaak A. 214.523/X-16.104.**

In zake : 1. De BVBA EL FICHAOUI
 2. Salaheddine AKODAD
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kris Luyckx
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Amerikalei 122/ bus 14
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thomas Beelen
kantoor houdend te 3000 Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 19 december 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “de beslissing genomen op 5 december 2014 door het college van Burgemeester en Schepenen van de Stad Antwerpen, waarbij werd beslist om de uitbatingsvergunning van de inrichting gekend en/of genoemd ‘El Fichaoui’, gelegen aan de Lange Lozanastraat 249, 2018 Antwerpen, in te trekken en, na kennisgeving van dit besluit, indien de inrichting zonder geldige uitbatingsvergunning wordt verder gezet[,] ze te sluiten”, alsook het verlenen van de toelating om de uitbating van de handelszaak verder te zetten.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 december 2014, om 14.00 uur.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Kris Luyckx en Bart Verbelen, die verschijnen voor de verzoekende partijen, en advocaat Thomas Beelen, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973

III. Feiten

3.1. De tweede verzoeker is de zaakvoerder van de eerste verzoekende partij, die de shishabar, genoemd “El Fichaoui” en gelegen aan de Lange Lozanastraat 249 te 2018 Antwerpen, uitbaat. Op 16 juli 2013 wordt daartoe een uitbatingsvergunning (UV104652) toegekend.

3.2. Op grond van druggerelateerde vaststellingen op 24 november 2013, wordt de voormelde shishabar gerechtelijk verzegeld. Op die dag worden ook inbreuken op de sociale wetgeving en de wapenwetgeving vastgesteld (verschillende wapens worden aangetroffen, zoals een dolk, opinelmes, knots, hakbijl en twee busjes pepperspray), wordt vastgesteld dat dertien personen aanwezig zijn die geen identiteitsdocumenten bezitten, wordt vastgesteld dat flessen alcohol zijn aangetroffen hoewel er geen drankvergunning werd aangevraagd of toegekend en wordt een proces-verbaal opgesteld voor het op slot zijn van de enige toegangsdeur.

De inrichting wordt gerechtelijk verzegeld.

3.3. Op 16 december 2013 wordt de eerste verzoekende partij door de stad Antwerpen in kennis gesteld van de inbreuken op de artikelen 2 tot en met 6 en artikel 10 van haar uitbatingsreglement en gewaarschuwd dat hij zich in regel dient te stellen.

3.4. Op 10 januari 2014 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen, op grond van artikel 9bis van de wet van 24 februari 1921 ‘betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen’ (hierna: de drugwet), dat het verboden is om in de voormelde inrichting enige vorm van uitbating of activiteit uit te oefenen voor een periode van een kalendermaand, meer bepaald van vrijdag 17 januari 2014 tot en met zondag 16 februari 2014.

3.5. De voormelde beslissing van 10 januari 2014 wordt op 17 januari 2014 door het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen bevestigd en wordt op 27 januari 2014 ter kennis gebracht van de gemeenteraad van de stad Antwerpen.

3.6. Blijkbaar naar aanleiding van meerdere meldingen en klachten van buurtbewoners, controleert de politie op 30 augustus 2014 om 23.35 uur de voornoemde shishabar opnieuw.

3.7. Bij een kortstondig toezicht van de politie voor de aanvang van de voormelde controle, wordt vastgesteld dat een portier illegaal in de zaak werkt. Tijdens de controle worden in de inrichting 37 personen aangetroffen, waaronder evenwel niet de zaakvoerder (tweede verzoeker). Op de grond en tussen de zetels in de rookruimte van de inrichting, vindt de politie 0,75 gram cocaïne, 1,25 gram cannabis/hasjiesj en 13,80 gram amfetamines/speed.

Vastgesteld wordt verder dat een persoon een boksbeugel bij zich heeft en dat een persoon geen geldige identiteitsdocumenten bezit en illegaal in het land verblijft. Onder de toog, tegenover de zitplaats van de portier, wordt een knuppel en een afgezaagde metalen stok aangetroffen. Naast de koelkast bevindt zich een wandelstok met een scherpe metalen punt. Ten slotte worden ook inbreuken op de “camerawetgeving” en op de “wetgeving private bewaking” vastgesteld.

De inrichting wordt op 31 augustus 2014 opnieuw gerechtelijk verzegeld.

3.8. Met een brief van 8 september 2014 maakt de burgemeester van de stad Antwerpen aan de procureur des Konings zijn voornemen kenbaar om de kwestieuze shishabar bestuurlijk te sluiten en wordt hem gevraagd of zijn ambt bezwaar heeft tegen een bestuurlijke sluiting.

3.9. Eveneens met een brief van 8 september 2014, wordt de eerste verzoekende partij en de pandeigenaar, de nv Les Deux Roses op de hoogte gebracht van het voornemen van de burgemeester om de shishabar op grond van artikel 9*bis* van de drugwet tijdelijk te sluiten. Met een brief van 18 september 2014 wordt ook de nv Piocheur, huurder van het pand gelegen aan de Lange Lozanastraat 249, te 2018 Antwerpen, op de hoogte gebracht van het voornemen van de burgemeester om de shishabar tijdelijk te sluiten.

3.10. Met een e-mailbericht van 9 september 2014 meldt de procureur des Konings geen bezwaar te hebben tegen het voornemen van de burgemeester om de shishabar bestuurlijk te sluiten, en dat er voldoende elementen zijn die de toepassing van artikel 9*bis* van de drugwet wettigen. Het dossier maakt ook het voorwerp van een opsporingsonderzoek uit.

3.11. Op 18 september 2014 wordt de eerste verzoekende partij gehoord. Zij wordt daarbij vertegenwoordigd door haar zaakvoerder, tweede verzoeker, in aanwezigheid van twee raadslieden.

3.12. Op 3 oktober 2014 beslist de burgemeester van Antwerpen “dat het verboden is in de private doch voor het publiek toegankelijke inrichting, gelegen aan de Lange Lozanastraat 249, 2018 Antwerpen, momenteel gekend en/of genoemd ‘El Fichoui’, enige vorm van activiteit of uitbating uit te oefenen gedurende een termijn van twee kalendermaanden ingaande op woensdag 8 oktober 2014 tot en met zondag 7 december 2014”.

3.13. Op 15 oktober 2014 wordt de eerste verzoekende partij van de voormelde beslissing in kennis gesteld. Tevens wordt hem gemeld dat op grond van de gedane vaststellingen de uitbatingsvergunning geschorst of ingetrokken kan worden. Met dezelfde brief wordt de eerste verzoekende partij ook gewezen op haar recht tot inzage van het dossier en wordt zij uitgenodigd om op 4 november 2014 te worden gehoord.

3.14. Tegen de onder randnummer 3.12 vermelde beslissing van 3 oktober 2014 dienen de verzoekende partijen op 24 oktober 2014 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Bij 's Raads arrest nr. 229.000 van 30 oktober 2014 wordt deze vordering verworpen.

3.15. Bij vonnis van 12 november 2014 van de correctionele rechtbank te Antwerpen wordt de tweede verzoeker vrijgesproken voor het verhandelen van drugs. In het vonnis wordt verder overwogen dat geenszins is bewezen dat laatstgenoemde zou gedoogd hebben dat er ter plaatse drugs werden gebruikt, laat staan werden verkocht en dat hij niet de nodige maatregelen zou hebben genomen om druggebruik in de bar te verhinderen. De tweede verzoeker wordt wel veroordeeld voor wapenbezit.

3.16. De hoorzitting wordt verzet naar 19 november 2014, datum waarop de tweede verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, wordt verhoord. Het verslag over deze hoorzitting, dat wordt ondertekend door de tweede verzoeker en zijn raadsman, vermeldt:

“Inmiddels is een vonnis gewezen door de correctionele rechtbank van Antwerpen m.b.t. de feiten lastens de zaakvoerder van betrokkene waarvoor

een dagvaarding werd uitgebracht. Betrokkene werd gedagvaard voor de druggerelateerde vaststellingen alsook de aanwezigheid van wapens. Voor de andere feiten werd tot op heden geen dagvaarding uitgebracht of een ander gevolg aan verbonden. Inzake de druggerelateerde feiten werd betrokkene vrijgesproken, de bijzondere aandacht wordt gevestigd op de motivering van vrijspraak. Er wordt uitdrukkelijk gesteld dat niet bewezen zou zijn dat er een gebrek zou zijn aan getroffen maatregelen om druggebruik in de bar te verhinderen.

Voor het wapenbezit werd betrokkene wel veroordeeld, maar de opgelegde geldboete was zeer beperkt en voor een deel met uitstel.

Er wordt op gewezen dat het belangrijkste aspect in dit dossier, met name de druggerelateerde aanklacht, volledig in het voordeel werd beslist van betrokkene. Men verzoekt hiermee uitdrukkelijk rekening te houden bij de beoordeling van de wenselijkheid van een sanctie.

Zoals reeds gesteld is er geen verder gevolg gegeven aan de overige inbreuken opgenomen in de administratieve akte. Betrokkene geeft wel mee dat inmiddels het nodige is gedaan om zich in regel te stellen met de camerawetgeving. Deze camera's werden bovendien net gebruikt om een overzicht te hebben van de zaak en zijn bezoekers en op die manier een controle uit te oefenen op mogelijke drugsdelicten.

Ten slotte wordt nog eens beklemtoond dat de niet-toegankelijkheid van de zaak enkel was ingegeven door veiligheidsoverwegingen en op geen enkele manier tot doel had politiecontrole te bemoeilijken. Dit zou alleszins naar de toekomst toe aangepast worden."

3.17. Met de bestreden beslissing van 5 december 2014 beslist het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen om de uitbatingsvergunning van de shishabar "El Fichoui" in te trekken (artikel 1) en deze inrichting "te sluiten wanneer, na kennisgeving van dit besluit, de inrichting zonder geldige uitbatingsvergunning verder wordt uitgebaat" (artikel 2).

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

A. Standpunt van de partijen

5.1. De verzoekende partijen wijzen erop dat de bestreden beslissing op 5 december 2014 werd genomen en al in werking is getreden, alsook dat zij zich voordien al geconfronteerd zagen met een gedwongen sluiting van hun inrichting van twee maanden. Zij betogen door de bestreden beslissing de volgende nadelen te lijden: een verlies aan inkomsten, het verlies van vast cliënteel, het mogelijke faillissement van de handelszaak en de schending van de naam en faam van de inrichting.

5.2. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de verzoekende partijen bij het instellen van hun vordering niet met de nodige spoed en diligentie zijn opgetreden, nu zij deze pas op 22 december 2014 hebben ingesteld, terwijl zij reeds op 9 december 2014 van de bestreden beslissing op de hoogte waren.

B. Beoordeling

5.3. De verzoekende partijen kregen op 9 december 2014 kennis van de bestreden beslissing en hebben op 19 december 2014, dit is tien dagen na deze kennisneming, hun vordering ingesteld. Anders dan de verwerende partij dit ziet, kan aan de verzoekende partijen *in casu* geen gebrek aan spoed en diligentie worden verweten.

5.4. De verzoekende partijen tonen verder op afdoende wijze aan dat het inkomensverlies dat zij ingevolge de stopzetting van de shishabar zullen lijden, hen in een grote financiële nood dreigt te storten. Aangenomen moet worden dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

VI. Ernst van de middelen

Eerste en tweede middel

A. Standpunt van de partijen

6.1.1. De verzoekende partijen roepen in een eerste middel de schending in van de materiële motiveringsplicht doordat de opgegeven motieven onvoldoende steun vinden in de feitelijke gegevens in het dossier. In het bijzonder zijn zij van oordeel dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9*bis* van de drugswet “van in den beginne niet waren vervuld, hetgeen thans steun vindt in de door de correctionele rechtbank verleende vrijspraak”.

6.1.2. De verzoekende partijen zetten uiteen dat een maatregel op grond van artikel 9*bis* van de drugwet moet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden dat er herhaaldelijk schendingen van de drugwet zijn en dat de openbare veiligheid en rust in het gedrang komen. In zijn beslissing van 3 oktober 2014 verwijst de burgemeester van de stad Antwerpen naar een onveiligheidsgevoel en overlast bij de buurtbewoners. Daarenboven wordt gesteld hetgeen volgt: “de politie concludeerde dat er illegale activiteiten plaatsvinden die betrekking hebben op het bezit en het gebruik in groep van verdovende middelen, waardoor de openbare veiligheid in het gedrang komt voor zowel de buurtbewoners als toevallige passanten...”. Hoewel artikel 9*bis* uitdrukkelijk bepaalt dat er sprake dient te zijn van herhaaldelijke illegale activiteiten met betrekking tot de verkoop, de aflevering of het vergemakkelijken van het gebruik van giftstoffen, slaapmiddelen, verdovende middelen, psychotrope stoffen, antiseptica of stoffen die gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen, steunt de bestreden beslissing op de enkele vaststelling van 30 augustus 2014. Daarbij wordt enkel gesteund op conclusies van verbalisanten, zonder dat de resultaten van het opsporingsonderzoek worden afgewacht. In dit opsporingsonderzoek werden de verzoekende partijen nog niet gehoord. Een eerdere vaststelling inzake drugs dateert uit 2009 en betrof het in het bezit hebben van een

gebruikershoeveelheid drugs. Er kan dan ook bezwaarlijk van herhaaldelijke illegale activiteiten in dit kader worden gesproken. In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar gelijkaardige vaststellingen in 2013, doch wordt op geen enkele andere manier aannemelijk gemaakt dat er verder sprake zijn van herhaaldelijke illegale activiteiten, gelet op de vrijspraak hiervoor. Tussen de vaststellingen in 2013 en 30 augustus 2014 werd geen enkele vaststelling gedaan. Uit die enkele vaststelling kunnen dan ook bezwaarlijk ernstige aanwijzingen worden afgeleid, noch kan iets worden afgeleid aangaande het herhaaldelijk karakter van vermeende inbreuken. Van de klachten die zouden zijn geuit met betrekking tot drugsoverlast aan de betrokken handelszaak, wordt geen enkel document voorgebracht. Het is dan ook niet duidelijk of en in welke mate die verband houden met verzoekers' handelszaak. De beslissing van 3 oktober 2014 en bijgevolg ook de bestreden beslissing van 5 december 2014 is met andere woorden gebaseerd op een enkele vaststelling, zodat aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9*bis* van de drugswet niet is voldaan, waardoor de beslissing inhoudelijk niet voldoende adequaat en precies wordt gemotiveerd.

6.1.3. Daarnaast merken de verzoekers op dat evenmin voldoende werd gemotiveerd “dat en hoe de openbare veiligheid en rust in het gedrang komt”, een voorwaarde die uitdrukkelijk wordt gesteld in artikel 9*bis* van de drugwet. Bijgevolg wordt ook de bestreden beslissing, nu deze onvoorwaardelijk verwijst naar de eerder genomen beslissing, zonder hierbij rekening te houden met de inmiddels bekomen vrijspraak door de correctionele rechtbank.

6.1.4. De verzoekende partijen brengen tot slot ook enkele pamfletten bij die zij in hun zaak omhoog hingen ter bestrijding van mogelijke overlast. Zij betogen het ook niet eens te zijn met de motieven die stellen dat het aantal inbreuken, de ernst van de inbreuken alsook de herhaling van de inbreuken op zeer korte termijn de intrekking van de uitbatingsvergunning verantwoorden. Ook hiervoor worden onvoldoende en daarenboven onjuiste motiveringen gebruikt, gelet op de bekomen vrijspraak van de vastgestelde inbreuken op de drugwetgeving. Ook wat de ernst van de inbreuken betreft, kunnen zij de

gehanteerde redenering in de bestreden beslissing niet volgen, nu in deze beslissing zelf wordt gesteld dat bij de eerdere vaststelling in 2013 enkel gebruikershoeveelheden drugs werden gevonden. Thans werd een grotere hoeveelheid amfetamines aangetroffen, doch op geen enkele wijze wordt aangetoond dat de verzoekende partijen hiervan op de hoogte waren, dat zij dit gedoogd hebben of hieraan zelfs hun medewerking zouden hebben verleend.

6.2. De verwerende partij repliceert in haar nota, wat het eerste middel betreft, dat de verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat haar beslissing van 3 oktober 2014 niet langer kan betwist worden en dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van artikel 9*bis* van de drugwet. Zij wijst er verder op dat de tweede verzoeker veroordeeld werd voor verboden wapenbezit en dat de verzoekende partijen zelfs niet proberen te weerleggen dat de bepalingen van artikel 4.4 en 10.6 van haar uitbatingsreglement herhaaldelijk geschonden werden.

7.1. De verzoekende partijen roepen in een tweede middel de schending in van “het subsidiariteits-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel”.

Zij betogen dat, los van het gegeven dat de voorwaarden van artikel 9*bis* van de drugwet niet zijn vervuld, het hen ten stelligste verwondert dat er na een enkele vaststelling onmiddellijk een sluiting voor de duur van twee maanden wordt bevolen. Gelet op het zeer ingrijpend karakter van de maatregel, die een financiële ramp betekent, dient de intrekking van de uitbatingsvergunning een laatste redmiddel te zijn. Minstens dient de kans te worden geboden om mogelijke problemen in de zaak terug te dringen, alleszins om preventief op te treden. De tweede verzoekende partij stelt alles in het werk om zich in regel te stellen met de bestaande regelgeving. Gelet op de relatieve beperktheid van de vastgestelde inbreuken, het gebrek aan verstoring van de materiële openbare orde, de geleverde inzet door het zoeken naar alternatieve maatregelen en de constructieve houding van de verzoekers is de bestreden beslissing onevenredig zwaar.

7.2. De verwerende partij repliceert in haar nota, wat het tweede middel betreft, dat de verzoekende partijen geen enkel bewijs bijbrengen van het feit dat zij zich met de bestaande regelgeving in regel zouden stellen. Zij zijn zich niet bewust van de ernst van de feiten en trachten alles te minimaliseren. De vastgestelde feiten zijn zeer ernstig en tonen aan dat de verzoekende partijen niets ondernemen om eraan te verhelpen en dat daardoor de veiligheid van de bezoekers van de shishabar ernstig in gevaar wordt gebracht, alsook dat er een gevaar is voor de openbare orde in de omgeving rond de shishabar. Gelet op de zeer ernstige problemen die zich in en rond de shishabar voordoen, het totaal gebrek aan maatregelen genomen door de verzoekende partijen om eraan te verhelpen en het totale gebrek aan erkenning van de problemen, is de bestreden maatregel wel degelijk redelijk en proportioneel. Bovendien dient benadrukt dat de bestreden beslissing niet uitsluit dat er een gewone drankgelegenheid in het pand wordt uitgebaat, zodat de verzoekende partijen nog een inkomen kunnen genereren en hun voortbestaan niet bedreigd is.

B. Beoordeling

8.1. In zoverre de verzoekende partijen betogen dat aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9bis van de drugwet niet is voldaan, kan het middel op het eerste gezicht niet tot vernietiging leiden en is het onontvankelijk, nu met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet de voormelde wetbepaling, maar wel het uitbatingsreglement voor bepaalde inrichtingen van de verwerende partij (hierna: het uitbatingsreglement), als grondslag heeft.

8.2. Waar in de bestreden beslissing overwogen wordt dat er “ernstige aanwijzingen voorhanden zijn” dat er in verzoekers’ shishabar “herhaaldelijk illegale activiteiten plaatsvinden, die betrekking hebben op de verkoop, de aflevering of het vergemakkelijken van het gebruik van giftstoffen, slaapmiddelen, verdovende middelen, psychotrope stoffen, antiseptica of stoffen die gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen, waardoor de openbare veiligheid en rust in het gedrang

komt”, dient vastgesteld dat de tweede verzoeker bij vonnis van 12 november 2014 van de correctionele rechtbank te Antwerpen werd vrijgesproken voor het verhandelen van drugs. In het vonnis wordt ook overwogen dat geenszins is bewezen dat laatstgenoemde gedoogd zou hebben dat er ter plaatse drugs werden gebruikt, laat staan werden verkocht en dat hij niet de nodige maatregelen zou hebben genomen om druggebruik in de bar te verhinderen. De op 24 november 2013 vastgestelde druggerelateerde feiten kunnen in die omstandigheden, op het eerste gezicht, niet als een afdoende motief voor de intrekking van verzoekers’ uitbatingsvergunning in aanmerking worden genomen. De overweging in de bestreden beslissing dat “[h]et buiten kijf [staat] dat de enkele aanwezigheid van drugs in de inrichting wijst op een druggerelateerde trafiek die overlast veroorzaakt voor de omwonenden”, kan, gelet op het voormelde en op het feit dat van deze overlast geen concrete bewijsstukken wordt voorgelegd, op het eerste gezicht evenmin bijgetreden worden.

8.3. De overweging in de bestreden beslissing “dat de hoeveelheid drugs die werden aangetroffen op 30 augustus 2014 veel omvangrijker is dan de drugsvangst van 24 november 2013 en nog bezwaarlijk als gebruikershoeveelheid beschouwd kan worden”, volstaat verder op het eerste gezicht niet om de druggerelateerde vaststellingen van 30 augustus 2014, op zich beschouwd, als een afdoende motief voor de intrekking van de uitbatingsvergunning in aanmerking te nemen. Niet alleen lijkt dit motief in de bestreden beslissing ten overvloede (“daarenboven”) te worden vermeld, bovendien wordt *in fine* van de bestreden beslissing uitdrukkelijk ook “de herhaling van de inbreuken op zeer korte termijn” als verantwoording voor de intrekking van verzoekers’ uitbatingsvergunning aangegeven.

8.4. Waar weliswaar dienst vastgesteld dat de tweede verzoeker bij het voormelde vonnis van 12 november 2014 strafrechtelijk veroordeeld werd voor het op 24 november 2013 vastgestelde wapenbezit, kan dit gegeven op het eerste gezicht evenmin als een afdoende motief voor de sluiting van de kwestieuze inrichting worden beschouwd, nu dit wapenbezit de verwerende partij reeds geruime tijd bekend was en op 16 december 2013 enkel tot een

waarschuwing vanwege de verwerende partij heeft geleid om de kwestieuze uitbating met haar uitbatingsreglementering in orde te brengen.

8.5. Het motief van de bestreden beslissing dat “op 30 augustus 2014 opnieuw wapens werden aangetroffen”, wat volgens deze beslissing “een duidelijke indicatie [lijkt] dat betrokkene volhardt in de boosheid en onvoldoende besef heeft over de ernst van deze inbreuk, die overigens op de hoorzitting op geen enkele wijze werd betwist”, alsook de motieven, gesteund op de overige op 30 augustus 2014 vastgestelde inbreuken, lijken op het eerste gezicht af te stuiten op de omstandigheid dat verzoekers’ inrichting bij beslissing van 3 oktober 2014 – die eveneens op de vaststellingen van 24 november 2013 en 30 augustus 2014 is gesteund – gedurende twee kalendermaanden werd gesloten, mede omdat “[d]eze termijn tevens nodig [is] voor uitbaatster en/of de eigenaars om de nodige maatregelen te nemen die de illegale praktijken en hun gevolgen in de toekomst onmogelijk moeten maken”. Niettegenstaande de verwerende partij de intrekking van verzoekers uitbatingsvergunning in de bestreden beslissing verantwoordt, “[r]ekening houdend” met de bij beslissing van 3 oktober 2014 bevolen sluiting van verzoekers inrichting gedurende twee kalendermaanden, gaat zij op het eerste gezicht volledig aan de voormelde aan de verzoekende partijen geboden mogelijkheid tot het treffen van de nodige maatregelen voorbij. Het verweer van de verzoekers dat inmiddels het nodige is gedaan om zich, wat de overige vaststellingen van 30 augustus 2014 betreft, in regel te stellen, verwerpt de verwerende partij in de bestreden beslissing immers met de ontoereikende overwegingen dat “[h]iervan akte wordt genomen” en dat dit “evenmin enige afbreuk [doet] aan de vastgestelde inbreuk op 30 augustus 2014”. In het licht van de in de beslissing van 3 oktober 2014 aan de verzoekende partijen geboden mogelijkheid om de nodige maatregelen te nemen teneinde aan de illegale toestand te kunnen verhelpen, komt de motivering van de bestreden beslissing de Raad van State op het eerste gezicht als niet deugdelijk voor. Door volledig voorbij te gaan aan deze aan verzoekers geboden mogelijkheid en de uitbatingsvergunning onmiddellijk volgend op de maatregel van 3 oktober 2014 in te trekken, komt de bestreden beslissing de Raad van State op het eerste gezicht ook als onredelijk voor.

De middelen zijn in de aangegeven mate ernstig.

9. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid toe te wijzen.

VII. Voorlopige maatregel

10. De verzoekende partijen vorderen de toelating om de uitbating van hun handelszaak verder te zetten. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing brengt evenwel met zich mee dat verzoekers' shishabar terug kan worden uitgebaat. De vraag van deze partijen om de toelating tot uitbating van hun handelszaak te bevelen, brengt deze partijen geen bijkomend voordeel bij en wordt niet ingewilligd.

VIII. Rechtsplegingvergoeding

11. De verwerende partij vraagt dat de verzoekende partijen zouden worden veroordeeld tot betaling van de wettelijke rechtsplegingvergoeding. Er is *in casu* echter geen grond om de door deze partij gevorderde rechtsplegingvergoeding toe te kennen, nu zij door de inwilliging van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet als in het gelijk gestelde partij kan worden beschouwd.

BESLISSING

1. De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van 5 december 2014 waarbij wordt beslist om de uitbatingsvergunning van de inrichting gekend en/of genoemd 'El Fichoui', gelegen aan de Lange Lozanastraat 249, 2018 Antwerpen, in te trekken en, na kennisgeving van dit besluit, indien de

inrichting zonder geldige uitbatingsvergunning wordt verder gezet, ze te sluiten.

2. De Raad van State verwerpt de vordering voor het overige.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drieëntwintig december 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Stephan De Taeye,	staatsraad, wnd. voorzitter,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Stephan De Taeye